

РЕШЕНИЕ

№ 5353

гр. София, 13.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 63 състав,
в публично заседание на 23.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **5582** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК, във вр. чл.172, ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП//:

Образувано е по жалба на А. Ц. З., ЕГН [ЕГН], от [населено място], чрез адв. Р. Д. от АК-П. срещу Заповед за налагане на ПАМ № 20-4332-003028/21.05.2020 г., връчена лицето на 27.05.2020 г., издадена от И. Й. - полицейски инспектор, „Пътна полиция“ при СДВР, по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ - прекратяване на регистрация на ППС и отнемане на регистрационни табели за срок от 6 месеца.

В жалбата се твърди, че приложената принудителна административна мярка е незаконосъобразна. Твърди се, че административния акт е постановен без да са установени всички фактически и правни основания за прилагане на мярката. Моли съда да бъде отменена наложената принудителна административна мярка.

В съдебно заседание жалбоподателят, се представлява от адв. Д., който изцяло поддържа жалбата и иска отмяна на постановената ПАМ.

Ответникът – полицейски инспектор, „Пътна полиция“ при СДВР, реводно призован, не се явява, не се представлява.

СГП-редовно уведомена, не изпраща представител, не представя становище.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

При извършена проверка от служители в отдел „Пътна полиция“ при СДВР на

17.05.2020 г. около 09:34 ч. в [населено място], път Е 871 с посока на движение от [улица]към [населено място], е установено, че В. М. В., ЕГН [ЕГН] е управлявал лек автомобил „Х. С.“ с регистрационен номер СВ 2094 ММ, регистриран на А. Ц. З.-съпруга, без да притежава свидетелство за управление на МПС. Водачът е български гражданин и управлява МПС с чуждестранно национално свидетелство /СУМПС издадено от К./ без да е подменено след пребиваване повече от три месеца в Република България. Съставен е АУАН Серия GA № 187713/17.05.2020 г. от младши автоконтрольор Г. Ш. за извършено от В. М. В., ЕГН [ЕГН] за нарушение на чл. 150а, ал. 1 и чл. 162, ал. 1 от ЗДвП.

С оспорената заповед № 20-4332-003028/21.05.2020 г. издадена от И. Й. - полицейски инспектор, „Пътна полиция“ при СДВР, на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП по отношение на А. Ц. З., в качеството ѝ на собственик на лек автомобил „Х. С.“ с регистрационен номер СВ 2094 ММ, е приложена ПАМ – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца, за това, че в качеството си на собственик е допуснал, МПС, да бъде управлявано от лице, което не притежава СУМПС /неправоспособно лице/. Отнети са СУМПС и регистрационните табели на автомобила.

Като доказателства по делото са представени освен административната преписка и Свидетелство за управление на МПС на В. М. В., Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на директора на СДВР за определяне на длъжностни лица от СДВР да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 от ЗДвП и Заповед № 81213-1524/09.12.2016 г. на Министъра на вътрешните работи.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима.

Жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, съгласно представената заповед на директора на СДВР № 513з-1618 от 26.02.2018 г. и е в предвидената в закона писмена форма.

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки, като в т.2а от същия закон е визирана хипотезата на прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от НПК, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6

месеца до една година и/или е употребил алкохол с концентрация в кръвта над 0,5 на хиляда и/или наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози – за срок от 6 месеца до една година.

В конкретния случай в процесната заповед е посочено, че жалбоподателят е преотстъпил личния си автомобил на В. М. В., който е управлявал посоченото ППС без да притежава съответното свидетелство за управление, като му е съставен АУАН. Под „съответно свидетелство за управление“ законодателят има предвид според настоящата инстанция имплицитно включено значението на „нормативно изискуемото, валидно за съответната категория МПС свидетелство за управление“, което покрива всички възможни хипотези – водачът никога не е разполагал със свидетелство, то му е било отнето или е притежавал такова, но срокът му на валидност е изтекъл. Това обстоятелство се оспорва от жалбоподателя, но възражението е неоснователно, тъй като водачът не е предоставил на органите свидетелство за управление, поради което съдът намира, че е налице основание за налагане на ПАМ.

Разпоредбата на чл. 150а, ал.1 от ЗДвП постановява, че за да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него превозно средство.

Разпоредбата на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП гласи, че българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната.

От приложените по делото доказателства безспорно се установява, че В. М. В., при проверката, извършена от органите на ОПП – СДВР на 17.05.2020 г. е управлявал лек автомобил „Х. С.“ с регистрационен номер СВ 2094 ММ, регистриран като собственост на А. Ц. З., без да притежава валидно свидетелство за управление на МПС.

Съгласно принципното правило на чл.142, ал.1 от АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му.

Към датата на проверката 17.05.2020 г. В., който управлявал МПС, собственост на жалбоподателя, не е носил в себе си валидно свидетелство за управление на МПС и като български гражданин управлява МПС с чуждестранно национално свидетелство /СУМПС издадено от К./ без да е подменено след пребиваване повече от три месеца в Република България. Въпреки промените, при тази си редакция, разпоредбата на чл.171, т.2а, б. 4а“ от ЗДвП е ясна и безпротиворечива и следва да се прилага от съда в нейния действителен смисъл, тъй като и в трите възможни хипотези се засяга реда на държавно управление и се застрашават съществено важни обществени отношения. Законодателят е предвидил налагане на ПАМ не само за този, който бидейки неспособен управлява МПС, а дори за всеки, който е предоставил собственото си МПС на друго лице да го управлява, без то да притежава съответното изискуемо по закон свидетелство за управление, като необходимостта от налагането на ПАМ се

преценява от компетентните органи по целесъобразност, независимо от търсенето на административно-наказателна отговорност по ЗАНН на водача. Свидетелството за управление е не диспозитивен, а удостоверителен документ, какъвто го определя и чл. 50, ал.1 от Закона за българските документи за самоличност (Българското свидетелство за управление на моторно превозно средство е индивидуален удостоверителен документ за правоспособност за управление на моторно превозно средство), но принудителната мярка е предвидена от законодателя именно за непритежаване на валиден удостоверителен документ, като съответно на тежестта и спецификата на всеки отделен случай срокът на мярката може да варира във времеви период от 6 до 12 месеца. В случая е определена мярка на минимума.

Въпреки настъпилата законодателна промяна, дори действащата към момента на приключване на устните състезания по делото, разпоредба на чл.171, т.2а, б.а) (изм. - ДВ, бр. 2 от 2018г., в сила от 03.01.2018г.) гласи, че се налага прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

В изложения смисъл оспореният административен акт се явява постановен при правилно приложение на материалния закон.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд - София град, Трето отделение, 63-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Ц. З., ЕГН [ЕГН], от [населено място], срещу Заповед за прилагане на ПАМ № 20-4332-003028/21.05.2020 г., издадена от Полицейски инспектор, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, като неоснователна.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: